

[Johan Philipson.]

vil få en voldsom psykologisk virkning på det samlede landbrugserhverv, specielt på hele vor ungdom, som med god grund vil sige: nu har vi slidt for det i 10 år, og nu tager I målet bort fra os. Og dermed tager man også viljen til større ydelse bort „...kunne begrænses til en mindre prissænkning“ hedder det ordret citeret om bacon, hvor sandheden jo er den, at med det nuværende prisniveau får vi variable afgifter på bacon f. eks. til England på ca. 100 kr. pr. svin pr. 1. februar 1973, altså med næsten øjeblikkelig virkning. Det bliver umuligt at producere under disse vilkår, og produktionsmængden og antallet af landmænd vil indrette sig derefter. Modstanderne vil sikre Sønderjylland nationalt ved at aflive halvdelen af vore landbrug og tvinge vore industrier til at udvide syd for grænsen med alt, hvad deraf følger og flyder. Vil vi have indflydelse på den økonomiske og politiske udvikling i Europa, og vil vi sikre en rolig og afbalanceret udvikling i grænselandet, må vi have lige vilkår. Det er det eneste, der på lang sigt kan beskytte de nationale tilstande i Sønderjylland.

Arne Christiansen: Ved gennemlæsning af mindretalsbetænkningen finder man, vel ikke særlig overraskende, en række af de argumenter og påstande, som her i sidste fase præger debatten uden for det høje ting. Det må derfor være rimeligt både for debattens videre forløb og for den historiske korrektheds skyld at søge at få tingene sat på plads.

Jeg vil gerne nævne et punkt, som også det ærede medlem hr. Knud Damgaard har været inde på tidligere i dag, nemlig miljøpolitikken, et område, som naturligt omfattes med den største interesse i alle befolkningskredse, vel også årsagen til, at mindretallet også her søger at så tvivl og usikkerhed, fordi det er et emne, der er „in“ i den politiske debat. Argumentationen i mindretalsbetænkningen er her lige så upræcis som på en række andre områder. Man må spørge: har mindretallet ikke læst om ikke Kommissionens skitseforslag af 24. marts så dog udtaget i flertalsbetænkningen? Eller kender man ikke Colonna-rapporten om Fællesskabernes fremtidige industrisamarbejde, hvor man allerede i indledningen skitserer en miljøpolitik, som på ingen måde hverken i

princip eller i omfang står tilbage for de bestræbelser, der i dag og i de kommende år vil blive gjort herhjemme for at sikre vore omgivelser mod forurening, for at hindre hæmningsløst forbrug af naturens råstofrigdomme? Der er her ikke som hævdet af mindretallet tale om en nationalt begrænset bestræbelse, men som det hedder i Colonna-rapporten:

„Sådanne overvejelser og handlinger skal ses som en naturlig forlængelse af en europæisk industripolitik, som ikke udelukkende skal tilstræbe en forøgelse af mængden af goder til rådighed for forbrugeren, men som også må foretage en kvalitativ forbedring af menneskenes livsbetingelser.“

Dette er altså et citat fra Colonna-rapportens indledning. Fra side 128 og frem kan man læse om problemerne, som de uddybes med hensyn til både tekniske forskrifter, normer osv. Mindretallet vil ved nøjere studium af dette afsnit kunne se, at man har indskibet sig i en argumentation, der ikke er holdning for i den europæiske industripolitik, som er så nøje sammenhængende med den fremtidige miljøpolitik, hvilket også den højtærede udenrigsøkonomiminister har peget på her i eftermiddags. Det kan ikke hjælpe, at man nu eventuelt afviser Colonna-rapporten eller søger at reducere de fremførte synspunkter til at være uden betydning, for såvel Kommissionens skitseforslag som tidligere dokumenter bekræfter viljen bag hensigtserklæringerne, og det af mindretallet fremførte synspunkt, at det først og fremmest drejer sig om nationale opgaver, vidner om liden forståelse for de erhvervsøkonomiske aspekter i løsningen af ikke mindst de langsigtede miljøproblemer. Men vurderingerne falder naturligvis i tråd med EF-modstandernes almindelige seen bort fra erhvervslivets vilkår og dermed de samfundsøkonomiske konsekvenser af et ikke-medlemskab.

Selv om vi på dette tidspunkt ikke alene af debatten her i dag, men også af EF-debatten som helhed burde kunne samles om at drøfte de store linjer og de store muligheder i et samarbejdende Europa, så gør et eksempel fra småtingsafdelingen i mindretalsbetænkningen det nødvendigt et øjeblik at gå i detaljer. Det drejer sig om noget så konkret, kan man sige, og detaljeret i det